

Україно моя!

Ірина Небеленчук

Україно моя! У тобі шепіт листя,
Ніжний подих троянди і запах бузку.
І у вальсу кружлянні твого падолисту
Я люблю твою мову красиву й дзвінку.

Україно моя! Клекіт птахів над ставом,
Оченята блакитні барвінку в саду,
Сонця усміх і спалах рожевий заграви,
І духмяність черемхи в тобі я знайду.

Україно! Люблю твої сині простори –
І річки, і струмочки, озера, моря.
Твої луки барвисті, ліси твої, гори.
Україна моя – найрідніша земля.

Від донецьких степів до бескидів карпатських
Ти велична, прекрасна, немов у вінку.
Твою вроду незгасну і пишність, й ошатність
У всі пори люблю я. Неначе в танку,

Ти кружляєш у цвіті весняному вишні
І в сріблястому танці сніжинок зими,
І у барвах багряного й жовтого листя,
І купаєшся в літньому плесі ріки.

Україно моя! Мов ту пісню величну,
У цілунку любові несучи крізь життя.
Твоя доля гірка і скорботна, й трагічна.
В ранах тіло твоє і нелегке буття.

Та я вірю: прийде та свята година,
Коли ти у віночку вишневих садів
Заквітуєш так радо, моя Україно,
Від навали звільнившись жорстоких катів.